

danske folks eksistens. Forholdet er jo nemlig, at indfødsret eller statsborgerskab er et folks fornemste gave til fremmede, som derfor ikke må kastes i grams.

Kl. 10.20

Oprindelig var det den enevældige konge, der gav fremmede ret til at bosætte sig i landet og blive danske, og der lå heri en naturlig begrænsning af indvandring, eftersom det jo var kongens eget land, som han ikke ønskede fremmedgjort. Alligevel blev forholdene i slutningen af 1700-tallet sådan, at den første lov om indfødsret kom i 1776 i en situation, hvor statens embeder i vid udstrækning var besat af tyskere, men hvor loven med Ove Høegh-Guldbergs fornemme ord fastslog, at landets børn skal nyde landets brød.

Med grundloven af 1849 blev denne omsorg for indfødsretten skærpet, idet den oprindelige grundlovs § 54 fastslog, at ingen udlænding herefter kan erholde indfødsret uden ved lov. Hvad var meningen med denne praksis? Meningen var naturligvis at understrege, at indfødsretten er så afgørende og intimt forbundet med et folks mulighed for at bestå, at det skal være det folkevalgte Ting, der meddeler indfødsret efter en nøje granskning af ansøgernes forhold.

Dette blev yderligere understreget ved behandlingen af det første indfødsretslovforslag, hvor udvalgets formand, N.F.S. Grundtvig, den 22. marts 1850 forelagde en lov, der gav indfødsret til 10 fremmede: 6 skandinaver, 1 englænder og 3 tyskere, af hvilke nogle havde gjort tjeneste som danske soldater i Treårskrigen, og hvor det, som det hed, gjaldt for samtlige, at de havde været i Danmark i mange år, var gift med danskere, talte vort modersmål og havde erhvervet ejendom og agtelse.

Udvalgsformand Grundtvig udtalte også, hvor sørgeligt og uforsvarligt det ville være, hvis den danske Rigsdag af overdreven eller rettere misforstået gæstmildhed eller verdensborgerlighed eller kristenkærlighed, eller hvad man nu vil kalde det, man selv mener, vil glemme den nøgne og tørre sandhed, som alle tider forkynder, at ethvert folk, der ikke sætter den højeste pris på sin arveret og indfødsret til sit fædreland og på sit modersmål, giver nødvendigvis sit modersmål og sin hele dannelse i de fremmedes hænder og må tage skade for hjemgæld, når, som det altid hidtil er sket og ventelig altid vil ske, de fremmede opkaster sig til deres herre og behandler dem, omtrent som tyskerne behandler slaver.

Jeg citerer disse ord og skitserer denne udvikling, fordi det fortæller os, hvor afgørende det er, at Folketinget ikke omgås letsindigt med indfødsretten, og hvor katastrofalt det derfor har været, at man i mange år har kastet dansk statsborgerskab i grams til ca. 15.000 fremmede om året. Jeg er lige ved at kalde det for grundlovsbrud. Der er i hvert fald tale om en eklatant krænkelse af ånden bag og meningen med den nuværende grundlovs § 44. Nej, der må ikke gives indfødsret i sådanne mængder, at man ikke grundigt kan undersøge hvert enkelts forhold, og der skal stilles sådanne krav til ansøgere, at det godtgøres, at de er værdige til at blive danske statsborgere.

Ministerens lovforslag om svig i forbindelse med erhvervelse af dansk indfødsret er forhåbentlig begyndelsen til en sådan gennemgribende ændring af praksis, og vi tilsiger forslaget vores fulde støtte – netop som denne begyndelse til en revision af forholdene, der betyder, at Folketinget lever op til sin forpligtelse og sit ansvar.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil gerne spørge hr. Søren Krarup, om han mener, at det, at ansøgerne har arabiske eller afrikanske navne, i sig selv er en problemstilling, som Dansk Folkeparti gerne vil gøre det til. Jeg vil meget gerne have uddybet, hvorvidt Dansk Folkeparti mener, at hvis folk har mellemstlige eller japanske eller andre fremmede navne, har Dansk Folkeparti tænkt sig at fremsætte noget om en differentiering efter efternavne eller efter, hvilke dele af verden ansøgerne kommer fra.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg må svare, at det er et karakteristisk, retorisk spørgsmål, som i virkeligheden er uden relevans.

Kl. 10.25

Ministeriet hedder Integrationsministeriet, og integrere betyder »smelte sammen med«; integer betyder hel på latin. Og det er klart, at skal der overhovedet være realitet i talen om integration, må forskellene ikke være for store. Det burde ikke være vanskeligt at forstå, at arabere og afrikanere er så fremmede for dansk kultur og tradition og sprog, at det vil være meget, meget vanskeligere for dem end for andre at kunne integreres i Danmark.